

zahvalnost & radost

4/2021

Sadržaj	Strana
To je moj ljubljani - 3. dio	1
Biljke u Bibliji (3)	7
Kada će se vratiti Gospodin?	10
Pomoć na putu vjere: Božanska ljubav	13
Biblijske slike i simboli: Srce, Vrat, Bubrege, Rame	16

Dragi čitatelji,

U ovome broju objavljene su prekrasne misli o božanskoj ljubavi. Božanska ljubav je čoo vjeku nešto najneshvatljivije. No ona je nešto najuzvišenije što imamo. Jer ta ljubav nas nije samo izbavila iz gliba grijeha i od vječne propasti, nego nas je i postavila na položaj o kojemu se ne bismo usudili ni misliti. U prošlome broju objavljen je članak koji govori o tome da ćemo, kao Božja djeca, biti pošteđeni velikih nevolja koje će doći na sav svijet u posljednjih sedam godina prije uspostave tisućgodišnjeg kraljevstva. No to jamstvo, koje imamo na temelju Božje riječi, nipošto ne umanjuje značaj mnogih opomena na budnost koje je Gospodin Isus dao svojim učenicima. One vrijede i za nas. U ovome broju imamo članak „Kada će se vratiti Gospodin“, koji nam govori o tome da nam je Bog uskratio bilo kakvu obavijest o trenutku dolaska Gospodina Isusa po nas, upravo zbog toga da bismo stalno ostali u stanju budnosti. Mi jesmo spašeni po milosti i naše uzimanje na nebo bit će isključivo čin milosti, ali prigodom sjedinjavanja Crkve s Gosj podinom Isusom, njezina svadbena oprava bit će satkana od onoga što smo svi mi kao pojedinci ovdje činili za Gospodina (više o tome u članku „Biljke u Bibliji“, u odjeljku koji govori o lanu). Zbog toga je stalno življenje u tom stavu budnosti tako važno, kako bi naša djela koja ovdje činimo mogla biti prihvaćena od Boga i utkana u mladenkinu svadbenu opravu. Neka nam Gospodin pomogne da ova uzvišena misao bude stalno u našim umovima i srcima!

*Srdačan pozdrav,
Vaš urednik*

To je moj ljubljani - 3. dio

**Moj ljubljani je bijel i rumen,
najistaknutiji između njih deset tisuća ...
jest, sav je dražestan.**

Pjesma nad pjesmama 5,10.16

Kako bi opisao odnos Gospodina Isusa prema određenim skupinama osoba, Bog se u Bibliji služi prikazom zaručnika i zaručnice. U Starom zavjetu nalazimo Izrael kao zemaljsku zaručnicu. Novi zavjet nam pokazuje crkvu kao nebesku zaručnicu. To smo razmatrali u prvom dijelu.

U drugom dijelu smo vidjeli kako će u budućnosti odnos zemaljske zaručnice prema Gospodinu Isusu rasti i prodljavati se. Kada je se upita: „Što je tvoj ljubljani više negoli drugi ljubljani?“, ona svog zaručnika opisuje kao osobu koja je neusporediva.

Deset značajka

Od jedanaestoga retka slijedi deset osobina ili deset značajki njezinog ljubljenog, koje zaručnica osobito ističe. Pritom i sama zaključuje da ne može sasvim opisati tu veličanstvenu osobu. To ćemo zaključiti i mi kada smo zaoкупljeni Gospodinom Isusom i kada se udubimo u njegove slavne osobine. On

Sulamka nam može biti poticaj na to da i mi govorimo drugima o slavnim osobinama koje smo vidjeli u našem Gospodinu. Najprije možemo o njima „kazati“ našem Bogu i Ocu (Post 45,13). Ako su naša srca doista ispunjena Njime, onda će On biti i predmet naših razgovora.

Njegova glava – kao najčišće zlato

Zaručnica svoj opis započinje s glavom svoga ljubljenoga: njegova glava je kao najčišće zlato. Zlato je materijal koji je prevladavao u Svetinji. Ono simbolizira božansku slavu. To je jedna od suštinskih „značajki“ Gospodina Isusa; jer on je božanska osoba o kojoj Bog kaže: „Ti si sin moj, ja te danas rodih“ (Ps 2,7). On sâm je Bog, GOSPODIN starog Saveza, Vječni. To će u budućnosti spoznati i zemaljska zaručnica.

Kada je Gospodin Isus prvi put došao na zemlju, ljudi ga nisu priznali Bogom nego su nijekali njegovo božanstvo. Htjeli su ga ubiti, zato što je Boga nazivao svojim ocem izjednačujući sebe s

Bogom (Iv 5,18). Zbog toga su ga optužili za huljenje i osudili ga na smrt (Mk 14,64). No kada on kao prvorodeni opet bude uveden na zemlju, onda će i njegova zemaljska zaručnica vjerovati i shvatiti da je on Bog. Ona će spoznati GOSPODINA (Hoš 2,22) i kao Toma uzviknuti: „Gospodin moj i Bog moj!“ (Iv 20,28; usp. Hoš 2,23).

Mi po Božjoj milosti smijemo vidjeti još više negoli zemaljska zaručnica. Mi vidimo Gospodina Isusa kao onoga koji je slika nevidljivoga Boga, odsjaj njegove slave i otisak njegova bića. Vidimo ga kao Očevog jedinorođenog Sina, koji nam je objavio Oca i doveo nas u odnos s Ocem.

Njegovi uvojci – lepršavi, i crni poput gavrana

Gospodin Isus nije samo istinski Bog. Čudesna i neistraživa tajna njegove osobe jest u tome da je on Bog i čovjek u jednoj osobi. Krist Isus, koji je bio u Božjem obličju, spustio se k nama i postao istinski čovjek. Rođen od djevice, postao je u svemu sličan svojoj braći te se pojavio kao nagoviješteni Emanuel. Ova druga značajka koju spominje zaručnica ukazuje na njegovo čovječstvo: njegovi uvojci su lepršavi, crni poput gavrana.

U crnoj kosi se, zasigurno, može vidjeti simbol zaručnikove mladalačke snage i svježine. Zaručnica ne promatra nekog sijedog starca, nego onoga koji je nepromjenjiv, koji nije podložan tijeku starenja. On je i kao čovjek, ili Sin čovječji, uvijek onaj koji je vječan, koji zauvijek živi. Prigodom svog prvog dolaska Gospodin je bio obilježen patnjom koju je ovdje podnio u mnogostrukim

oblicima. Njegovo lice je bilo izobličeno (Iz 52,14). Ali Božji odgovor Njemu, koji je bio uzet u polovini svojih dana, glasio je: „Od naraštaja do naraštaja su godine tvoje ... Ali ti si isti, i godinama tvojim neće biti kraja“ (Ps 102,24.27).

I mi našega Gospodina poznajemo kao onoga koji se ne mijenja, koji ostaje u vječnosti i ima nepromjenjivo svećenstvo, „budući da on uvijek živi da nas zastupa“ (Heb 7,25). „Isus Krist je isti jučer i danas, i zauvijek“ (Heb 13,8).

Lepršava slobodno puštena kosa podsjeća na nazireja iz Brojeva 6, koji je, kao znak svoje ovisnosti o Bogu i posvećenosti Bogu, morao pustiti kosu da mu raste. Gospodin Isus je doista bio poslušan i posvećen svome Bogu. On je kao čovjek zauzeo položaj podložnosti i učinio je „zavjet“: „Evo dolazim, Bože, činiti volju tvoju.“ Tu poslušnost je, u potpunosti predanosti svome Bogu, održao do smrti na križu.

Gospodin Isus će i u budućnosti kao čovjek zauzeti položaj podložnosti i ovisnosti o svome Bogu. Bog će mu dati kraljevstvo (Lk 19,15; Dj1,6.7). Kada kao Sin čovječji bude vladao u sili i slavi, činit će to u podložnosti svome Bogu. On će vladati radi proslavljanja Boga, a na svršetku tisuću godina predat će kraljevstvo Bogu i Ocu (1 Kor 15,24).

Njegove oči – kao golubovi

Zatim zaručnica govori o njegovim očima. Ona ih uspoređuje s „golubovima kraj voda tekućica, opranim mlijekom, usađenim kamenima“. I zaručnik iznosi sličnu usporedbu (Pj 1,15; 4,1). Oboje u pogledu drugoga iščitavaju bezazlenu jednostavnost i nepodijeljenu i be-

zostatnu ljubav. Na to ukazuje uspoređivanje s golubovima.

To, svakako, osobito vrijedi za zaručnikove oči. Kako li će se ta zaručnica podsjetiti na njegove oči, koje su je već tada gledale pune milosti i ljubavi, koje su pune milosrđa promatrale mnoštvo, i koje su mogle vidjeti i u ljudsko srce. Te oči su ispunjene ljubavlju gledale onog bogatog mladića kako bi ga zadobile (Mk 10,21). Gledale su i Petra nakon što je zaniijekao svojeg Učitelja te su u njemu pobudile svijest o grijehu koji je počinio. Taj pogled je u njemu istodobno potaknuo proces obnove (Lk 22,61). To su bile oči koje su gledale u njegovo srce, tako da je Petar kasnije morao reći: „Ti znaš sve.“ To će na jednak način u budućnosti iskusiti ostatak iz Izraela, kada pogleda u oči svog Zaručnika.

Kako li će ta zaručnica biti svladana ljubavlju koju će moći iščitati u očima svog zaručnika! Ona će spoznati da je on promatra, da je ona u središtu njegovog zanimanja. Toga možemo jednako tako biti svjesni i mi koji pripadamo nebeskoj zaručnici. Jer oči Gospodino ve su na pravednicima (Ps 34,15). One prolaze svom zemljom da se on iskaže jakim u korist onih čije je srce nepodijeljeno prema njemu“ (2 Ljet 16,9).

Njegovi obrazi – kao gredica sa začinicima

„Obrazi su mu kao gredica sa začinicima, kao brežuljak mirisnog bilja.“ Kakvu li samo promjenu možemo ustanoviti u pogledu te zaručnice! Nekoć su Židovi suca Izraelova, svojeg Mesiju, udarili palicom po licu (Mih 5,1). Pljunuli su mu

u lice s najvećim prijezirom. Gospodin je dopustio da ga se tako prezre i poniži. On je pružao svoje obraze onima koji su mu čupali bradu i nije zaklanjao svoje lice od sramote i pljuvanja (Iz 50,6).

U budućnosti će biti sasvim drugačije. Kada Gospodin Isus okupi svoj narod i kada Izraelova „braća“ budu „živjela zajedno u slozi“, on će biti među njima kao pomazani kralj-svećenik. Oni će uživati blagoslov njegove prisutnosti i vidjeti njegove slavne osobine, koje nekoć nisu prepoznali (Ps 133).

Njegove usne – kao ljiljani koji kaplju miomirisnom smirnom

Zaručnica zaručnikove usne uspoređuje s ljiljanima što kaplju tekućom smirnom. Usne govore o onome što izlazi iz usta (Pnz 23,23). To su ljupke riječi, riječi milosti, koje ona čuje od svoga zaručnika, riječi koje dotiču srce te zaručnice (Hoš 2,14) i u stanju su pobuditi njezinu ljubav. To su riječi poput ovih:

– „Ljubavlju vječnom ljubih te; stoga sam te s dobrohotnošću privlačio. Ponovno ću te sazdati, i bit ćeš sazdana, djevice Izraelova“ (Jer 31,3-4).

– „Jer GOSPODIN te pozvao kao ženu napuštenu i uciviljenu u duhu ... ali ću ti se smilovati vječnom dobrostivošću, govori GOSPODIN, tvoj Otkupitelj“ (Iz 54,6-8).

– „I zaručit ću te sebi zauvijek; jest, zaručit ću te sebi u pravednosti, i u sudu, i u dobrostivosti, i u milosrđu. I zaručit ću te sebi u vjernosti; i poznat ćeš GOSPODINA“ (Hoš 2,19-20).

To su dirljive riječi, koje su zaručnici poput miomirisna, poput tekuće smirne.

Zato taj isti Ostatak kaže: „Po usnama tvojim milost se izljuje“ (Ps 45,2).

U Bibliji je smirna, ta gorka ali miomirisna smola, često povezana s patnjom (Pj 4,6). Gospodin Isus je o tim patnjama koje je podnio za svoju zaručnicu govorio svojim učenicima, kako bi zadobio njihova srca, kako bi njihova ohladnjela srca ponovno učinio gorljivim za sebe (Lk 24,26.27.32).

Gospodin Isus je trpio tijekom čitavog svog života na zemlji. Trpio je uslijed onoga što su mu učinili ljudi i trpio je uslijed posljedica grijeha. Pritom je u duhu sudjelovao u onim patnjama koje će u budućnosti Izraelov ostatak morati iskusiti pod Božjom upravom, kada će morati trpjeti posljedice grijeha. Zbog toga zaručnik može imati savršeno suosjećanje s tim vjernicima.

Jednako tako on razumije i nas, jer je u svemu bio iskušán kao i mi, osim grijeha. Zato on zna svojom riječju podići umornoga. On ima prikladne riječi, odgovarajuću riječ za svaku okolnost. U evanđeljima nalazimo četiri prigode kada je Gospodin Isus ohrabrio ljude koji su bili potišteni i slomljeni u sebi:

– „Ohrabri se, sine, grijesi su ti tvoji oprošteni“, rekao je uzetom čovjeku kojega su k njemu donijeli njegovi prijatelji (Mt 9,2).

– „Ohrabri se, kćeri, vjera te tvoja ozdravila“, rekao je ženi koju je ozdravio od izljeva krvi (Mt 9,22; Lk 8,48).

– „Ohrabrite se, ja sam; ne bojte se“, rekao je učenicima kada su bili u nevolji na jezeru (Mt 14,27; 6,50).

– U svom oproštajnom govoru u Ivanovom evanđelju, kada se spremao napustiti svijet i vratiti Ocu a njih ostavi-

ti u svijetu, Gospodin je svoje učenike ohrabrio riječima: „U svijetu ćete imati nevolju; ali ohrabrite se: ja sam pobijedio svijet“ (Iv 16,33).

Njegove ruke – kao zlatno prstenje optočeno berilom

Ruke simbolički označuju djelatnosti i djela zaručnika. Zaručnica ih uspoređuje sa zlatnim prstenima koji su optočeni berilom. Ono što Gospodin čini svojim rukama obilježeno je božanskom slavom i pravednošću: „Istinitost i pravo djela su ruku njegovih“ (Ps 111,7), i: „Volja će Gospodinova napredovati u ruci njegovoj“ (Iz 53,10). Gospodin Isus u svojim rukama posjeduje svu umješnost i pomoći će da pravednost zavlada. On će na zemlji vladati u pravednosti. Na to ukazuje beril ili topaz na njegovim rukama. Ta dva draga kame na spominju se u Ezekielu 1, kod četiri živa bića koja simboliziraju Božju vladavinu. Gospodin Isus će u svoje ruke uzeti i stvar svoga naroda i izvesti je do kraja (usp. Rut 3,18), tako da će se nasiti oni koji su gladni i žedni pravednosti. On će izbaviti svoj narod i uvesti ga u željenu luku. U tim rukama se ta zaručnica osjeća sigurnom i zaštićenom: „Njegova mi je lijeva ruka pod glavom, a desnica me njegova gri“ (Pj 2,6).

I mi smijemo imati tu sigurnost. Mi smo zaštićeni u ruci našega Gospodina. Ništa nas ne može oteti iz njegove ruke; njemu je dana sva vlast. On će nas sačuvati u svim okolnostima i teškoćama života, jer on je u stanju potpuno nas spasiti.

Njegovo tijelo – umjetničko djelo od bjelokosti

Njegovo tijelo je umjetničko djelo od bjelokosti, prekriveno safirima. Zaručnica ovdje, očigledno, opisuje tijelo svojeg zaručnika, iako se riječ koju koristi na nekim mjestima prevodi s „nutrina“ (Post 25,23) ili „utroba“ (Ps 22,14). U svakom slučaju, tu nije riječ o onom hebrejskom izrazu koji se upotrebljava za „utrobu“ u pogledu žrtava (usp. Izl 12,9; 29,13.17.22; Lev 1,9.13; 3,3.9.14; 4,8.11 itd.). Tamo ta riječ simbolički ukazuje na nutrinu, na savršene osjećaje Gospodina Isusa. Ovdje zaručničin opis, čini se, više ukazuje na unutarnji sklad ljudskog tijela koji je vidljiv prema van: „bjelokosno“ umjetničko djelo ljudskog kostura, koje je prema van „predočeno“ putem tijela. Tako se i kod Gospodina Isusa njegova unutarnja savršenost i ljepota očitovala u njegovom tijelu, to jest u njegovom životu.

U Bibliji je bjelokost uglavnom povezana s kraljevskom raskoši i slavom. Tako je, primjerice, Salomon imao prijestolje od bjelokosti (1 Kralj 10,18; 2 Ljet 9,17). U Psalmu 45,9 za Gospodina Isusa se kaže: „Iz dvorova bjelokosnih harfe te vesele.“ Safiri pristaju uz to. Taj dragi kamen se u proroku Ezekielu spominje u svezi s Božjim prijestoljem (Ez 1,26; 10,1).

Ukratko, može se reći da zaručnica svog zaručnika vidi u njegovoj kraljevskoj slavi. I Izaija je prorokovao o tome: „Tvoje će oči gledati kralja u njegovoj krasoti“ (Iz 33,17). Izrael je nekoć odbacio Sina Davidova. Židovi su odbacili svoga kralja i vikali: „Nećemo da ovaj vlada nad nama“ (Lk 19,14). Ali u bu-

dućnosti će ostatak s radošću prihvatiti svoga Mesiju i diviti se u njegovoj kraljevskoj slavi. Onda će taj istinski Josip biti okrunjen među svojom braćom (Post 49,26). Radujemo li se tome da će Gospodinu Isusu jednom biti iskazana sva čast i u tom pogledu?

Njegove noge – kao stupovi od bijelog mramora

Njegove noge su kao stupovi od bijelog mramora postavljeni na podnožja od čistoga zlata. Noge govore o snazi. Bijeli mramor govori od čvrstoći i neuzdrmljivosti u svezi s pravednošću i čistoćom, zlato govori o božanskoj slavi. Gospodin Isus će, tada kada ponovno dođe, vladati u božanskoj sili i slavi. On će uspostaviti kraljevstvo koje će postojati vječno (Dan 2,44). „Njegova vlast je vlast vječna, koja neće proći, i njegovo kraljevstvo je ono koje neće biti uništeno“ (Dan 7,14).

Ostatak će se, dok bude prolazio kroz tešku nevolju, čvrsto uhvatiti za to sigurno saznanje. Na zemlji će doći do velikih preokreta i nebeske sile će se potresti – ali Krist se neće pomaknuti. On čvrsto stoji u božanskoj snazi.

Ta činjenica treba biti utjeha i nama. Našega Gospodina ne može uzdrmati ono što se događa na zemlji. Ne mogu ga zbuniti ni naše brige i problemi. Naprotiv, ako svoje brige položimo u njegove ruke, Božji mir će čuvati naša srca i naše misli. Bit ćemo kao podignuti na neku stijenu (usp. Ps 27,5).

Njegov izgled – kao Libanon

Nakon što je zaručnica u mnogim pojedinostima opisala ljepotu svoga ljubljeno- noga, sada ga pred sobom vidi u njego-

vom potpunom izgledu i veličini: „Izgledom je kao Libanon, izvrstan kao cedrovi.“ Gospodin Isus je prigodom svog prvog dolaska na zemlji bio u uniženosti i u obličju sluge. Nije imao obličja ni ljepote u očima svoga naroda. Samo malo njih je prepoznalo njegovu slavu i veličinu.

No sada se zaručnica divi zaručniku u njegovoj veličini i veličanstvenosti, koju uspoređuje s veličanstvenim libanonskim cedrima. Bog je uniženoga Sina čovječjega okrunio slavom i veličanstvom i postavio ga nad djelima svojih ruku. Dao mu je ime koje je iznad svakog imena. Tako će se Gospodin Isus u budućnosti pojaviti u sili i slavi, kako bi ovdje uspostavio svoje kraljevstvo kao kralj mira. Onda će on, nekoć ponižen na zemlji, prezren od naroda i sluga vladajućih, biti uzvišen. On će zadiviti mnoge narode i kraljevi će pred njim zatisnuti svoja usta kada ga budu vidjeli uzdignutog, uzveličanog i nadasve uzvišenog (Iz 52,13-15).

Ta Gospodinova veličina i uzvišenost koju zaručnica ovdje vidi, izražena je na mnogim mjestima u Starom zavjetu. Evo neka od njih:

– „Jer strašan je GOSPODIN Svevišnji; Kralj velik je on nad zemljom svom“ (Ps 47,2).

– „Velik je GOSPODIN i hvale predostojan u gradu Boga našega“ (Ps 48,1).

– „Ali ti si, GOSPODINE, do vijeka preuzvišen“ (Ps 92,8).

– „Velik je GOSPODIN na Sionu, i uzvišen nad svim narodima“ (Ps 99,2).

– „GOSPODINE, Bože moj, silno si velik; slavom si i veličanstvom zaodjenut“ (Ps 104,1).

Njegova usta – nadasve slatka

Zaručnica na kraju još jednom spominje njegova usta: „Usta su mu nadasve slatka.“ Očigledno je pod dojmom onoga što izlazi iz usta njezinoga ljubljeno-ga, jer on joj putem svojih riječi objavljuje sebe i svoje srce. On joj govori koliko je ljubi. To je zaručnici najveće zadovoljenje i najveća sreća.

Jesu li to i naši osjećaji kad slušamo ili čitamo njegovu Riječ te tako dobivamo uvid u njegovo srce i njegove misli i na taj ga način bolje upoznajemo? U tome je istinsko zajedništvo i prava sreća!

Sav je dražestan

Zapravo bi ona trebala nastaviti s opisanjem, jer ima mnogo toga što bi mogla reći o svome ljubljenome. No zaručnica, očigledno, osjeća da ne može dati konačan opis njegove ljepote. S koje god strane promatrala svoga ljubljeno-ga, u koju se god slavnu osobinu njegove osobe udubila – sve je na njemu prekrasno, sve je neodoljivo privlači k njemu. Ona se nada da će i jeruzalemske kćeri podijeliti s njom njezino oduševljenje. Neka bi ove izjave zemaljske zaručnice iznova zapalile i naša srca za Gospodina Isusa: na njemu je sve prekrasno!

Christian Mohncke

Izvor: Halte fest 1/2020

Biljke u Bibliji (3)

Žitarice spadaju u skupinu bilja koje rađa sjeme (Post 1,11-13). U Bibliji nalazimo različite vrste žitarica: ječam, lan, pšenicu i proso.

Ječam

Ječam se uzgaja i kod nas i uglavnom se koristi kao hrana za životinje. Zimski ječam sije se u jesen, a žanje tek ljeti. Ljetni ječam sije se u proljeće.

U Izraelu se ječam moglo žeti već u proljeće. Zrno ječma grublje je od zrna pšenice i bilo je znatno jeftinije (2 Kralj 7,1.16.18). Zbog toga se ječam, uglavnom, mogao naći kod siromašnih ljudi.

U Ivanu 6,1-13 čitamo o jednom događaju u kojemu se spominje pet ječmenih kruhova. Više od pet tisuća ljudi bilo je okupljeno kod Gospodina Isusa. Nisu ponijeli nikakve zalihe jela da bi mogli duže ostati kod njega, no ipak nisu htjeli otići kući. Kako je vrijeme odmicalo, postavilo se pitanje čime će se nahraniti tako velik broj ljudi. Učenici su ih htjeli otposlati da si u okolnim mjestima kupe nešto za jelo, ali im je Gospodin Isus zapovjedio: „Dajte im vi jesti!” Taj zadatak nadilazio je sposobnosti učenika.

No po zapovijedi Gospodina Isusa oni su u mnoštvu potražili tko bi imao što za jelo. Našli su dječaka koji je imao pet ječmenih kruhova i dvije ribe. Pitali su se: „Ali što je ____ za _____?” (rd. 9).

Pročitaj li pripovijest o tom događaju do kraja, vidjet ćeš da je ta mala količina bila dovoljna da se svi najedu. Svatko se nasitio, a ostalo je još podosta hrane. Kako to? Gospodin Isus je umnožio i kruhove i ribe. Što možemo naučiti iz toga?

Gospodin ima pripravne zadatke i za tebe i za mene. Ako nam on dade neki zadatak, moramo uvidjeti da je naša sposobnost, naša snaga, naša cjelokupna osoba, potpuno nedovoljna za ispunjavanje onoga što ta služba zahtjeva. No to nas ne bi trebalo plašiti. Jednostavno se sa svim svojim sposobnostima dajmo na raspolaganje Gospodinu. Premda su tvoje mogućnosti možda male kao pet kruhova i dvije ribe, Gospodin Isus iz toga može učiniti nešto veliko i dragocjeno. Preduvjet je da se sa svime onime što imaš svjesno daš Njemu na raspolaganje.

Što je to Mojsije imao u ruci, a Bog upotrijebio za oslobađanje Izraelskog naroda iz Egipta (Izl 4,2)?

Što je to David nosio sa sobom, a kasnije upotrijebio u borbi protiv Golijata (1 Sam 17,40)?

Što je imala Marija, a time je iskazala koliko cijeni Gospodina Isusa (Iv 12,3)?

Lan

U godišnjem redoslijedu sazrijevanja plodova lan dolazi iza ječma. Kad je Bog udario Egipat tučom, ječam je bio u klasu, a lan se čahurio, i zato je i jedno i drugo bilo uništeno (Izl 9, ___). Pšenica, naprotiv, nije bila uništena, jer još nije bila porasla. Lan je u vrijeme cvatnje prekrasna biljka. Kod nas ova biljka nema velik značaj, ni kao hrana ni u tekstilnoj industriji. S uzgajanjem lana prestalo se nakon što je postao dostupan pamuk. No u biblijsko doba lan se posvuda uzgajao. U Bibliji nalazimo dva događaja u kojima je lan igrao određenu ulogu:

1) Stabljike lana razastrte po krovu poslužile su kao skrovište: Rahaba je, očito, na krovu sušila lan. Te stabljike lana upotrijebila je kako bi pod njima sakrila izraelske uhode (Još 2, ___). Kraljevi vojnici nisu ništa posumnjali, jer je bilo

uobičajeno da po krovu budu razastrte stabljike lana.

Što je Rahabu potaknulo na to da tim činom stane na stranu Izraela, a protiv svoga vlastitoga naroda (Još 2,9; Heb 11,31)?

2) Uzice od lana gube čvrstoću na kidanje uslijed djelovanja vatre. Od vlakana lana često se plela užad. Kada su Samsona njegovi sunarodnjaci predali Filistejcima, svezali su ga s dva nova, to jest još neosušena užeta, koja su bila osobito čvrsta što se tiče kidanja. Moguće je da su bila načinjena od vlakana lana. Ti čvrsti konopci raskinuli su se pod Samsonovom velikom snagom kao da su bili spaljeni vatrom (Suci __, 9-14).

Tajna Samsonove velike snage bila je u njegovoj kosi (Suci 16,17), koju je imao kao nazirej. Duga kosa je slikovit prikaz toga da se mi kao vjernici pokoravamo Božjoj volji i živimo u ovisnosti o Gospodinu Isusu. U tome je tajna snage naše vjere. Što Pavao kaže o tome u Filipljanima 4,16?

Lan je, dakle, bio raširen u Izraelu. Za to su postojala dva razloga:

1) Hrana: Lan se, kao i druge žitarice, može koristiti za hranu. Lan se i danas uzgaja za proizvodnju lanenog ulja.

2) Odjeća: od lana se dobivaju vlakna za tekstilnu industriju i lan je, uz vunu, bio najvažnija tkanina. Vrsna žena u Izraelu znala je kako raditi s lanom (Izr 31,10.13). Prije negoli se niti mogu tkati, potrebno je obaviti mnogo toga:

Najprije se žanje zreli lan. Zatim se lan „namače“, najčešće na polju ili u vrućoj kupki. Pritom se odstranjuju dijelovi biljke koji vlakna drže zajedno. Neka su vlakna kraća, a neka duža. Duža se mogu presti u konac, koji se koristi za tkanje lana.

Lan (tkanina)

Proizvodnja lana je vrlo zahtjevna. Zbog toga su samo bogati ljudi nosili odjeću od finoga lana (Lk 16,19). Često su se mrtvaci umotavali u tu tkaninu. Time se iskazivalo koliko mnogo su cijenjeni. Josip iz Arimateje je mnogo cijenio Gospodina Isusa, kojega je bio skinuo s križa. Zbog toga ga je umotao u fino laneo platno i položio ga u svoju grobnicu (Lk 23,50-53). Nakon što je Gospodin Isus uskrsnuo, ostali su samo ti povoji. Učenici u grobu nisu vidjeli ništa drugo (Iv 20,5-7). Ti laneni povoji bili su im prva naznaka uskrsnuća: nisu bili ni razderani ni neuredno zgužvani, kao što bi to, svakako, bilo u slučaju krađe. Ležali

su uredno složeni u grobnici. Prigodom uskrsnuća Gospodina Isusa sve je proteklo uredno.

Bacimo još jedan pogled u budućnost. U Otkrivenju 19,6-9 opisana je Jaganjčeva svadba. Tu nam je Zajednica (Crkva) prikazana kao mladenka Gospodina Isusa. Odjevena je u svadbenu haljinu od finog, čistog i sjajnog lana. Zašto nam Bog tako potanko opisuje tu haljinu? Objašnjenje ćeš naći u istome retku: svadbena haljina od lana prikazuje

Te pravednosti uključuju sva djela u životima pojedinih vjernika koja će biti priznata od Boga. Pod time se misli na sve ono što nismo činili u vlastitoj volji ili neovisno o Bogu, nego za Gospodina Isusa i s njim.

Takvo pravedno postupanje nije nam prirođeno. Ono je plod truda našega Boga. Kao što je dug put od biljke lana do lijepe svadbene haljine od lana, tako Bog i nas mora odgajati i oblikovati, kako bi u našim životima mogao proizvesti pravedna djela.

Patrick Margraf

Izvor: „Halte fest“ 3/2021

(nastavak slijedi)

Odgovori na pitanja nalaze se na unutrašnjoj stranici omotnice otraga.

Kada će se vratiti Gospodin?

1. Ovo pitanje je opravdano. Kada se iščekuje povratak nekoga tko nam je drag, želimo unaprijed znati vrijeme njegova dolaska. Gospodinovi učenici postavili su mu dvaput to pitanje: prvi put prije njegove smrti i drugi put poslije njegova uskrsnuća. Dok je sjedio na Maslinskoj gori, pristupili su mu učenici nasamo i upitali ga: „Reci nam kada će to biti i što će biti znak tvog dolaska i svršetka svijeta?” (Mt 24,3). Drugi put apostoli su ga upitali o tome nakon što im je objavio da će uskoro biti kršteni Svetim Duhom: „Stoga ga, kada se okupiše, upitaše, rekavši: ‘Gospodine, hoćeš li u ovo vrijeme obnoviti kraljevstvo Izraelu?’” (Dj 1,6).

Na ta pitanja učenika Gospodin je odgovorio: „A o onome danu i satu ne zna nitko, čak ni anđeli nebeski, nego samo moj Otac” (Mt 24,36) i: „Nije vaše znati vremena ili trenutke koje je Otac odredio svojom vlašću” (Dj 1,7).

Dakle, ne samo da nam nije otkriven nikakav datum, nego iz objašnjenja samoga Gospodina proizlazi da uopće ne trebamo pokušavati utvrditi neko vrijeme, bilo u pogledu uzeća vjernika, bilo u pogledu Gospodinova dolaska u slavi. Kad su se učenicima nakon Gospodinova uzašašća pojavila dva anđela, oni su im rekli da će on opet doći tako kako su ga vidjeli da je otišao u nebo, ali ništa nisu rekli o datumu njegova povratka.

2. Božja riječ nas ipak ne ostavlja bez odgovora na ovo važno pitanje. Gospodin objavljuje crkvi u Filadelfiji: „Dolazim uskoro” (Otk 3,11). Ovo obećanje ponovljeno je tri puta u posljednjem poglavlju Biblije, i upravo je ovo obećanje zaključna riječ Svetoga pisma. No prošlo je već skoro dvadeset stoljeća otkako su bile izgovorene ove riječi. Što bi to trebalo značiti? To nam se zasigurno čini neobičnim, nama koji se tako brzo umaramo u čekanju i koji vrijeme mjerimo po mjerilu našega kratkog života. Božja riječ, međutim, kaže: „No, ljubljeni, jedno neka vam ne bude nepoznato: jedan dan je u Gospodina kao tisuću godina i tisuću godina kao jedan dan. Nije Gospodin spor u pogledu svog obećanja, kako ga neki sporim smatraju; nego je strpljiv prema nama, ne želeći da itko propadne, nego da svi dođu k pokajanju” (2 Pt 3,8-9). Čekanje s Božje strane jednostavno je izraz njegove milosti i strpljivosti prema grešnicima. Međutim, s naše strane potrebna je budnost i ustrajnost u iščekivanju njegova povratka.

Baš zato što Gospodin zna kako lako bismo se mogli opustiti, nije nam rekao dan svoga dolaska. Da je učenicima unaprijed rekao da će prije toga proći najmanje dvadeset stoljeća, Crkva bi bila i ranije zaspala. Kako bi, uostalom, to iščekivanje stalno ostalo živo i imalo posvećujući utjecaj na otkupljene ako

bi oni iz naraštaja u naraštaj znali da on neće doći za vrijeme njihova života? Ali on želi da uvijek budemo spremni. Bismo li bili spremni kad bismo znali da on još neće doći? Zar nije činjenica da u stanju stalnog iščekivanja možemo biti samo ako smo sigurni u neposrednost povratka očekivane osobe? Točno je netko napisao: „Mi toliko naginjemo tromosti i opuštenosti da nas se stalno mora držati u pripravnosti.“

To je, nažalost, tako, i unatoč opomeni da budemo „kao sluge koje čekaju svoga gospodara“, kršćani vrlo brzo gube iz vida ovu slavnu nadu i zaspali su nedugo nakon odlaska apostola. I sami spisi Gospodinovih slugu koji su djelovali neposredno nakon apostola pokazuju kako su se pogledi otkupljenih okrenuli od samoga Krista i kako su počeli prijanjati uz ljude, dok su istodobno zaboravili istinu o Gospodinovu dolasku. Tako su se u crkvi otvorila vrata svakoj vrsti zablude.

3. Zato je važno da živo i stvarno iščekujemo Gospodina. Nema bolje zaštite protiv utjecaja zla i duhovne mlakosti od stalnog i odlučnog iščekivanje njegova povratka, osnaženog sigurnošću da ćemo biti uvedeni u njegovu svetu i slavnu prisutnost. „I svatko tko ima tu nadu u njemu, čisti se kao što je on čist“ (1 Iv 3,3).

Svi ljudski proračuni oko utvrđivanja vremena Gospodinova dolaska potpuno su beskorisni i pogrešni jer Božja riječ ne sadrži nikakve podatke na koje bi se takvi proračuni mogli oslanjati. Biblijski podaci o razdobljima ili trajanju nekih proročkih činjenica odnose se isključivo na Izrael, a ne na Crkvu. Pro-

računi koji se mogu temeljiti na njima, omogućuju, iako ne bez poteškoća, približno određivanje kronološkog redoslijeda događaja do Kristova rođenja. Od tog trenutka pa nadalje vremenski podaci nedostaju, a brojke se opet pojavljuju tek u povezanosti s razdobljem svršetka, u kojem će Izrael ponovno biti pozvan da bude svjedočanstvo za Boga.

Razdoblje milosti, to jest razdoblje Crkve, naprotiv, kao što smo već rekli, umetak je čije trajanje nije otkriveno u Božjoj riječi. Tim razdobljem prevladava samo jedan događaj: Kristov povratak. I taj događaj, ili bolje rečeno ta Osoba, predmet je koji trebamo iščekivati svakoga dana, a ne se upuštati u beskorisna računanja. Budimo spremni svakoga dana, znajući da ako ne dođe danas, sutrašnji dan bit će za nas novo danas.

Taj stav budnosti i podložnosti nešto je najvažnije za vjernika u sadašnjem razdoblju milosti. Petar svjedoči, kao što smo vidjeli, da je Gospodin strpljiv jer ne želi da itko propadne, nego da svi dođu do pokajanja (2 Pt 3,9). Njegova suverena milost strpljiva je i spašava sve one koji žele primiti besplatno spasenje koje on nudi. Hoćemo li onda mi ograničiti njezino trajanje i unaprijed odrediti točan krajnji rok za iskazivanje te milosti, dok je sâm Gospodin strpljiv kako bi svi došli do pokajanja? Vjernik koji je prosvijetljen Riječju i Svetim Duhom čuvat će se da ni na koji način ne teži spoznati ono što mu Gospodin nije objavio, kao i da ne postavlja granicu Božjoj milosti koja donosi spasenje.

4. Jedno mjesto u Poslanici Rimljanima potvrđuje da se Gospodin ne može vratiti prije nego što i posljednji izabrani bude spašen. „... djelomično otvrdnuće zadesilo je Izraela sve dok ne uđe punina pogana“ (Rim 11,25). Dok se ne postigne taj potpuni broj, vrijeme milosti još ne može završiti i zato Gospodin još pokazuje strpljivost. Ali čim posljednji izabrani bude spašen, neće više ni trenutak odgađati svoj povratak. Taj broj nije nam poznat jer ga je utvrdio sâm Bog (usp. Mk 13,32). Pa čak i kad bismo ga znali, ne bismo mogli ništa izračunati jer nismo u stanju odrediti broj spašenih duša u proteklim stoljećima, kao ni njihov broj među onima koji sada žive. Možda bi među njih pribrojili one koji još nemaju Božji život, iako imaju obličje pobožnosti, poput onih ludih djevica koje imaju svjetiljke ali nemaju ulja. Ili bismo, s druge strane, u našu statistiku otkupljenih odbili uključiti one koje Gospodin priznaje kao svoje zato što ne možemo čitati njihova srca. To se, primjerice, odnosi, na vjerni ostatak u Tijatiri za koji Gospodin svjedoči: „Neću staviti na vas drugo breme, nego to što imate držite čvrsto, dok ne dođem“ (Otk 2,24-25).

Pa ipak, pouzdano znamo da se vrijeme milosti primiće kraju. Zapravo već godinama promatramo događanja koja su jasni vjesnici skorog dolaska našeg ljubljenog Gospodina i Spasitelja. Jasnije, i to moramo istaknuti, da nam Božja riječ ne daje nikakav znak koji bi se još morao ispuniti prije tog sretnog dana. No ta događanja na koja ukazujemo tako su očigledno povezana s proćkim događanjima koja će se zbivati nakon uzeća svetih, da ih ne možemo

previdjeti. Riječ je prvenstveno o povratku Židova u Palestinu, razvoju duha Antikrista u svijetu i nastojanju oko povezivanja država kako bi se sve pripraviilo za savez država u dobu svršetka. Ali još jednom ponavljam: Te činjenice, koliko god bile ozbiljne, ne dopuštaju nam određivati točno vrijeme Kristova povratka.

Neka nam bude dovoljno da znamo da je Bog vrlo točno odredio taj datum, a ako nam se čekanje čini predugim, rok je zapravo vrlo kratak. Zato Riječ opećovano govori o neposrednosti Kristova dolaska i opominje nas da ga išćekujemo svakog trenutka. „Gospodin je blizu. Ne budite zabrinuti ni za što“ (Fil 4,5.6). „Jer još samo malo i onaj koji dolazi doći će i neće okasniiti“ (Heb 10,37). „Ali približio se svršetak svega“ (1 Pt 4,7). „Dječice, posljednji je trenutak“ (1 Iv 2,18). „Blagoslovljen je onaj tko čita i oni koji slušaju riječi ovoga proroštva te čuvaju to što je u njemu zapisano, jer vrijeme je blizu“ (Otk 1,3). „Evo, dolazim uskoro ... Ne zapećaćuj riječi proroštva ove knjige: jer vrijeme je blizu ... Onaj tko ovo svjedoči govori: ‘Da, dolazim uskoro’“ (Otk 22,7.10.20).

Jesmo li spremni iskreno uzviknuti: „Amen, dođi, Gospode Isuse!“ Išćekujemo li stvarno taj dan i požurujemo li njegov dolazak našom predanošću Gospodinovoj službi? (2 Pt 3,12). Neka bi nas to očekivanje da ćemo ga uskoro vidjeti utješilo u našim kušnjama i potaklo našu vjeru i našu revnost za njega da bismo, kada dođe, bili spremni primiti ga!

Marc Tapernoux

Iz knjige “Uvod u proućavanje proroštva”

Pomoć na putu vjere

Božanska ljubav (1)

„Bog je ljubav.”

1. Ivanova 4,8

O, divna Božja mudrosti,

O, divna Božja ljubavi,

Po Isusovoj krvi nas

Ti tako slavno prihvatiti!

Ono što je najdublje, to je i najčišće; takva je savršena Božja ljubav.

Kada jednom stvarno upoznamo Boga, upoznat ćemo ga kao ljubav. Onda ćemo, znajući da nam sve dolazi od njega, iako smo u pustinji – bez obzira gdje ili u kakvim okolnostima – sve moći objasniti po njegovoj ljubavi.

Bog samo u jednom jedinom smislu ne može biti sâm sebi dovoljan, naime, u svojoj ljubavi. Njegova ljubav, pored njega samoga, treba druga bića da bi ih učinila sretnima. On želi usrećiti druge.

Zakon kaže: „Ljubi!” – i to je pravedan zahtjev. Ali Evanđelje, to jest sâm Krist, kaže: „Jer Bog je tako ljubio.”

Ništa što je stvoreno, ništa što se ikad moglo vidjeti u ovome svijetu, ne može se usporediti s križem. Stvorenje nam, doduše, pokazuje Božju snagu, ali ono ne može objaviti Božju ljubav i istinu kako nam ih objavljuje križ; i zbog toga križ vječno ostaje divno i blagoslovljeno mjesto na kojemu možemo naučiti i iskusiti ono što se ne može naučiti nigdje drugdje, naime, sve ono što Bog jest.

U čovjekovu srcu ima toliko mnogo sebičnosti da mu je Božja ljubav zagonetka; ona mu je još neshvatljivija negoli Njegova svetost. Isusa nitko nije razumio, jer je očitoavao Boga.

Sveti Duh nam daje da osjećamo Očevu ljubav. On nas u slobodu ne dovodi tako da nam pokazuje kako smo mi mali, nego kako je Bog velik.

Gdje vjera vidi najveću dubinu čovjekova grijeha i njegove mržnje protiv Boga? Na križu; a tamo istodobno vidi i najveću širinu Božje pobjedonosne ljubavi i milosti prema čovjeku. Koplje stotnika koji je probo Isusov bok, omogućilo je da poteče samo ono što je govorilo o ljubavi i milosrđu.

Zaista je bolno vidjeti kad netko tko je dio nas samih ... bude uzet jednim udarcem i neočekivano. Pa ipak, kakva je povlastica imati Gospodinovu ljubav i uperiti pogled u nju. To je utjeha koja mijenja sve ... Poznavanje Božje ljubavi, koja je došla ovamo u dolinu smrti, svojim blagoslovljenim zrakama obasjalo je njezinu tamu; a tama služi samo tome da pokaže kakva je utjeha imati takvo svjetlo.

Krist nam mora biti sve ili ćemo, u protivnom, brzo postati obeshrabreni ... Ako nam Krist nije sve i ako Očeva ljubav nije ozračje u kojem živimo, onda nismo na ispravnom putu.

*Očeva ljubav, izvor svakog blagoslova,
Slada od svega što postoji,
Obasjava nas odozgor svojim sjajem
I zauvijek ostaje naša, jer Isus živi.*

„Gospodin odgaja one koje ljubi” ... Iz ovih riječi mogu se izvući dva zaključka ... Nešto u meni je povod tome, a ljubav u Bogu je pobuda. Zbog toga ne bih trebao prezirati stegu, jer u meni postoji neki razlog koji svetog Boga ljubavi navodi da tako postupa; ne trebam se obeshrabriti, jer je njegova ljubav ta koja to čini. To je ispravljanje sina kojega njegov Otac voli.

Božanska ljubav (2)

„Ljubav Kristova koja nadilazi spoznaju.”

Efežanima 3,19

*Slavit ću divnu božansku ljubav,
Ljubav koja je za mene trpjela
I na križu za mene umrla;
Ljubav koja je sebe predala
I za vječnost me otkupila.*

Gospodin kojega sam upoznao kao onoga koji je svoj život položio za mene, isti je Gospodin s kojim sam svaki dan svoga života; i sva njegova postupanja sa mnom temelje se na istim načelima milosti ... Kako je dragocjeno, kako je ohrabrujuće zna-

ti da Isus u ovom trenutku osjeća i iskazuju istu ljubav prema meni kao i tada kada je na križu umro za mene.

Njegova smrt otvorila je vrata brane kako bi se bujice ljubavi mogle izliti na jadne grešnike.

(1 Kor 11,26) Nemoguće je naći dvije riječi čije povezivanje ima tako važan značaj kao ove dvije: Gospodinova smrt. Kako je mnogo toga uključeno u tome da je on, koji se naziva Gospodin, umro! Kakva ljubav! Kakav plan! Kakva djelotvornost! Kakav ishod!

O Isuse, Gospodine, tko me je ljubio kao ti?

Vječno ću plod djela tvoga gledati

I sjaj slave tvoje promatrati

Ja, koji sam sâm plod muke duše tvoje.

Kakav li je počinak za jednu dušu to kad vidi da je s njom Onaj koji je za nju pobijedio sve neprijatelje ... Prije negoli je postala svjesna toga, činilo joj se kao da knjiga njezinih svakodnevnih prijestupa, čije su se stranice crnile od njezinih bezakonja, uzlazi Bogu; a na svakoj je pisalo: Grijeih, grijeh, grijeh. Ali sada su ta crna slova izbrisana, a na svakoj stranici je slovima krvi, krvi Božjeg dragog Jaganjca, napisano: Ljubav, ljubav, ljubav.

Ta ljubav je poput nekog svetišta kojim hodamo dok prolazimo ovim svijetom punim zamki, svijetom koji sve ljude navodi na spoticanje ... i što je sve oko nas zamršenije i opasnije, tim slađi je mir Njegove prisutnosti.

Najvažnije je biti blizu Krista, i to biti stalno blizu Krista, gdje će duša biti održana u miru ... a tako i u svijesti ljubavi, kako bi naše služenje moglo proistjecati iz takvog prebivanja kod Njega te nositi obilježja toga. Kako je Krist objavio Oca? „Jedinorođeni Sin, koji je u Očevu naručju, on ga je objavio.“ On ga je mogao objaviti, jer je stalno bio svjestan te ljubavi kojom je bio ljubljen i koju je uživao u Njegovu naručju. On je bio savršen, a mi smo slugе koje čine pogreške; ali i za nas je to jedini način da očitujemo pomazanje Njegove prisutnosti.

A kada prođu sve oluje, sjaj za koji nas On priprema zasjat će punim sjajem, a taj sjaj će biti On sâm ... Kako je dragocjena ta ljubav, Isusova ljubav, koja nas je dovela tamo, da zauvijek budemo kod Njega!

J. N. Darby

Iz knjige „Pilgrim Portions“

Biblijske slike i simboli

Srce

Srce se u Svetom pismu većinom spominje u prenesenom značenju kao sjedište naklonosti i razumijevanja te, prvenstveno, kao sjedište ljudske volje i odluka (1 Kralj 3,12; Ps 90,12). Srce je nutarnja „upravljačka ploča“ čovjeka. Bog je već u Postanku 6,5 morao ustvrditi da je „čovjekova zloća na zemlji velika i da je svaka zamisao njegova srca svaki dan samo zlo“, a u Jeremiji 17,9 veli: „Srce je iznad svega prijevarno, i pokvareno; tko ga može upoznati?“ Zato On poziva ljude: „Čuvaj svoje srce više od svega što treba čuvati; jer iz njega su izvori života“, i: „Sine moj, daj mi svoje srce“ (Izr 4,23;23,26). Putem vjere grešno srce biva očišćeno, i srcem se vjeruje za pravednost (Dj 15,9; Rim 10,10).

Vrat

U hebrejskom jeziku postoje različite riječi za vrat. Ti pojmovi često označuju ljudsku volju koja se treba podložiti pod neki jaram (Pnz 28,48), ali i koja se u tvrdovratosti očituje kao samovolja (Pnz 10,16). Ime Naomine druge snahe Orpe, koja nije s njom pošla u Betlehem kao što je Ruta, nego je ostala u Moabu, vjerojatno znači „vrat“ (Rut 1,4).

Bubreg

Taj tjelesni organ (hebr. kelajot) koji izdvaja otrovne tvari iz krvi, ponekad se u Bibliji promatra kao sjedište mudrosti i razbora (Ps 16,7; 26,2; Izr 23,16). To se može objasniti na temelju zadaće i funkcije bubrega. Čovjekova mudrost prema Božjoj Riječi počinje s Gospodinovim strahom, a „strah Gospodnji jest mrziti zlo“ (Izr 1,7; 8,13; 9,10). Da bi mogao razlikovati dobro i zlo, prema Hebrejima 5,14, čovjek mora biti duhovno odrastao i imati izvježban um. Stoga je odvajanje od svijeta i svega što je zlo znak božanske mudrosti i duhovne zrelosti. Bubrezi i loj koji se nalazi na njima imali su važnu ulogu kod žrtvovanja, jer oni su se uvijek prinosili na žrtveniku (Izl 29,13; Lev 3,4 itd.).

Rame

U prošlosti su se tereti većinom nosili na ramenu (Post 49,15; Izl 12,34). Zbog toga je rame prikaz snage i jakosti, ali i službe, odnosno sposobnosti za služenje. Oni Leviti koji su kroz pustaru nosili najsvetije predmete svetišta nisu za to dobili nikakva kola, nego se za njih izričito veli: „Neka to nose na svome ramenu“ (Br 7,9; 1 Ljet 15,2-15). Veliki svećenik je na svojim ramenima nosio dva kamena oniksa s imenima dvanaest Izraelovih plemena (Izl 28,12). Tako i Krist, naš istinski veliki svećenik, u svećeničkoj savršenosti zastupa sve one koji su njegovi i u svojoj ih snazi nosi kroz sve okolnosti (usp. Heb 2,18; 4,14-16; 7,25; usp. Lk 15,15).

Arend Remmers

Iz knjige "Biblische Bilder und Symbole"

NOVO IZDANJE

Proroštvo zauzima važno mjesto u Božjoj riječi, kako u Starom tako i u Novom zavjetu. Bog nam je objavio svoje planove da bismo u njima pronašli Krista kao središnju osobu, iščekivali Gospodina i oslobodili se od svijeta, radovali se dragocjenim obećanjima te ljudima oko nas ukazali na osude koje dolaze. Kako bi nas onda mogla ostaviti ravnodušnim priopćenja o budućim očitovanjima Božje snage, koja će se pokazati kada Bog pošalje svoga Sina da sudi svojim neprijateljima i uspostavi svoju slavnu vladavinu?

Cijena: 40,00 kn

(dostava nije uračunata u cijenu)

Narudžbe:

zivarijec@gmail.com

<http://zivarijec.blogspot.com>

Odgovori na pitanja (Biljke u Bibliji):

to / tolike

štap / pračku / bočicu s librom skupocjene nardove pomasti

Izl 9,31 / Još 2,6

Strah pred Izraelskim narodom (koji je Bog stavio na sve Kanaance). Vjera (u Boga)

Suci 15,9-14

Sve mogu u onome (to jest u Gospodinu Isusu) koji me jača

pravednosti svetih